Lahta leſkuaene.

Aastal 1724 Marti kuul olli ilmoke külm ja uddune ning Ladoga*) järwe úmberkaudſed rannamehhed kulutaſid kanget tormi peále tullemas ollewad. Úks priſt noor laewamees astus emmaga omma ſauna urtſikuſt wálja. Wata, armas Tehwan, útles emma, mis karwa járw on, ja kuida ta kurja ilma áhwardab. Kui mind armastad, já tánna koio; mingo laewoke ilma ſinnota, kus tahhab; ſe olleks ſul liig julgus ollewad, kui ussaldakſid niſugguſe ilmaga merrele miñna. Agga poeg kostis: Emmake! ſa olled wágga arra werrega, ma ollen kül jo kurjema ilmaga merre peál olnud; laewoke on jo rannas walmis, mul on ka ſeál pool járwe teggemiſt, ei ma woi mahhajáda. Laewameeste kartmatta meel emmagi ſúddant jálle kinnitas, et omma poega ennam ei keland, waid tedda wágga armſaste Jummalaga jättis. Agga peagi langes kartus ja hirm ueste temma peále. Seſt tuul láks ikka kangemaks, ja weewood langeſid kui körged máed laewokeſſe taggaotſa peále, et keik, kes ſeál peál ollid, úhtepuhko wet piddiwad wáljalopima. Wimaks kippar, kui nággi et eddaſi ei ſúndinud ſouda, káskis laewokeſt koio pole úmberpöörda; agga úmberkallates aias ta úhhe leedſelja peále kinni. Keikide káed ollid kül likumas tedda lahtipeáſtma, agga ſe ei moódund ſuggugi. Mitto laewameeſt ja neid, kes ollid laewa peál, hakkaſid jo meelt árraheitma, kui ſure rómoga nággiwad, et úks ſurem laew, mis ſeált mitte kaugel árra olli, nende hádda olli tähhelepannud, ja neile úhhe padi appi ſatis. Abbi olli ka kibbedaste tarwis. Se weike laewoke olli wet täis, et kül nouti ſedda weeſt tühhendada; muiſt laewaliſſed ollid joobnud, muiſt otſekui ſeggaſed arruſt, nenda et kipparil abbimehhi ei olnud, leedſelja peált laewa lahti peásta, muud kui Tehwan ja kaks madroſi.

Se iggatſetud paat olli kül appi joudnud; agga temma madroſid kartſid wágga liggi aiades, nenda et nende abbiſt ſuggu asja ei olnud, ja laewameeste lotus löppekorral olli. Agga nüüd lasti ſeſt ſuremaſt laewaſt úks teine paat wette, ja ſe joudis, mehhiſe ſoudmiſſe warral, weel parrajal aial liggi. Selle padi madroſid, neid eſſimeſſi nende kartuſſe ja holetuſſe párraſt augutades, hakkaſid kohhe tóle, ja úks kánna, pitk laewamees hüdis: poiſid, ſeie! káige minno járrel. Iſſe heitis kohhe ommad peálmiſſed rided ſeljaſt árra, kargas wette ja köndis leedſelja pole. Teiſed tullid rutto temma járrel; keik hakkaſid úhhe nou ja jouga tóle ning peagi olli

*) Ladoga járw on kaunis ſuur, mouni pennikoorm Peterburri liñnaſt árra, ja jookſeb Newa jöggi temmaſt wálja Peterburri liñnaſt lábbi, Some merre kaela ſiſſe.